

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8521527 פקס. 08-8566233
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 573

משכיל לדוד

פרשת דברים

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

חוסר שלום בית כחורבן המקדש

"איכה אשא לבדי טוהצכם ומשאכם וריבכם" (דברים א. יב).

פרשה זו נקראת בימי בין המצרים שהם ימי חורבן בית המקדש ורמזו יש בה למגילה הנה קראת בתשעה באב, בפרשה נאמר (דברים א. יב) "איכה אשא לבדי" וגם מגילת איכה פותחת "איכה ישבה בדד" (איכה א. א)

אמרו רבותינו (יומא ט:): בית מקדש ראשון מפני מה חרב, מפני שלשה דברים שהיו בו עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים אבל בית מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות ובגמילות חסדים מפני מה חרב, מפני שהייתה בו שנאת חנים ושאלו שם בגמרא ראשון נים עדיפי או אחרונים עדיפי, דהיינו חומרת העוון של מי יותר גדולה ותירצה הגמרא תנו עיניכם בבירה (בבית המקדש) שחזרה לראשונים ועדיין לא חזרה לאחרונים, אם עדיין בית המקדש חרב זה כבר אלפי שנים וטרם נבנה, בוודאי שעוון שנאת חנים חמור מן הראשון נים. ואם כן תיקונו הוא אהבת חנים. ושמעתי מאחד מגדולי הדור שהסביר את מאמר חז"ל (ברכות ו:): "כל המשמח חתן וכלה כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים". לכאורה מהו הדמיון בין המשמח חתן וכלה לבנין חורבות ירושלים, אלא כידוע שמצווה גדולה היא עד למאוד לשמח חתן וכלה עד שאמרו שזוכה לחמישה קולות וזוכה לתורה. הנה עומד לו יהודי ומרקד ושר ושמח לכבוד חתן וכלה שאינו מכירם באופן אישי ואהבת חנים זו היא תיקון לשנאת חנים שהחריבה את בתינו ושרפה את היכלנו, לכן מעלה עליו הכתוב כאילו בנה את חורבות ירושלים, כביכול כאילו תיקן את המעוות ותחת שנאת החנים שהחריבה את המקדש, הנה בא זה ובנה את בית המקדש על ידי אהבת חנים.

וחשבתי להסביר על פי זה מאמר חז"ל (גיטין צ:): "כל המגרש את אשתו הראשונה אפילו מזבח מוריד עליו דמעות". מדוע דווקא המזבח מזיל דמעות? התשובה היא כי אמרו חז"ל (סוטה יז). אמר רבי עקיבא איש ואשה זכו שכינה בנינה שהרי חלק את שמו ושכינה בנינה יו"ד באיש וה' באשה, לא זכו - אש אוכלתן, שהקב"ה מסלק שמו מבנינה ונמצאו אש ואש (רש"י). איש ואשה כשהם חיים בשלום ויש ביניהם אהבה ואחוהה שלום ורעות, האחד דואג לשני ומשתדל להשפיע עליו מטובו, הרי שזוהי אהבת חנים ובזכות אותה אהבת חנים מקום משכנם נעשה כבנין בית המקדש שעומד על תילו, כי שם י - ה ביניהם ושכינה שרויה בתוכם. אולם אם חלילה ריב ומדון ביניהם ומחלוקות לריב הן מנת חלקם - הרי שזוהי שנאת חנים, כי יצר השנאה בוער כאש וכל אחד תר אחר דרכים שבהם יוכל להפר את שלוותו של השני ולהרע לו ללא כל סיבה מחמת פירוד הלבבות שיש בהם, ושנאת חנים זו מביאה בעקבותיה סילוק שם י-ה מתוכם וסילוק השכינה מבתם ובית זה נחשב

מעשה כבית מקדש חרב וכשכית המקדש חרב הוא מזיל דמעות על חורבנו, ובוודאי שגם כלי המקדש מבכים עימו ובפרט המזבח, מפני שעיקר מהותו של המזבח הוא לעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים על ידי הקרבת הקרבנות שמקריבים עליו שאז הקב"ה מוחל עוונותיהם וסולח להם. ועתה שנחרב המקדש בעוון שנאת חנים שנתגלע בין בני הזוג עד שהגיעו לגירושין, על כך המזבח מזיל דמעות, כי המזבח מרגיש שבנין בית המקדש הוא עדיין בגדר של רחוק מלהבנות, שהרי מפני שנאת חנים נחרב בית המקדש והנה השנאה עוד מפעמת במלא עוזה.

הנה בחוץ לארץ לצערינו הרב טומאת העריות גדולה עד למאוד, עד כי קשה מאוד להישמר ולהיזהר ממראות אסורות וצריך לזה ממש מסירות נפש, ובכל זאת ראי ה' ההולכים בתורת ה' נזהרים בשמירת העיניים ונשמרים מאותה טומאה נוראה, כיצד הם זוכים לזה? התשובה היא, כי הכל מתחיל בתוך הבית. כי כשבני הזוג חיים בצוותא בשלום ובאהבה הרי השכינה מצויה ביניהם ושם י-ה שרוי עליהם ושכינת ה' מלווה אותם בכל צעד ושעל מדרכי החיים לא רק בתוך הבית אלא גם כשהם מחוץ לכותלי הבית, ואדם זה אינו לוטש עיניו לעבר הרחוב להסתכל בכל המרעין בישין והפריצות הסובבת אותו, מפני שהוא אפוף בשכינה הק' דושה שבאה עמו מן הבית, והיא השומרת ומגנה עליו לבל יחטא. אולם אם חס וחלילה ישנו חורבן בבית והשלום אינו שוכן ביניהם הרי שהשכינה מסתלקת, וכמובן שגם מחוץ לבית אין הוא זוכה לשמירה מפני היצר הרע. מכאן ישמע חכם ויוסף לקח עד כמה צריך האדם להיזהר בכבוד אשתו,

כי יתכן וישנו אדם הנזהר מאוד בכבוד חבריו וידידיו הוא מתנהג עימם בנימוס ובדרך ארץ ומטה אוזן קשבת לצרכיהם ומסייע להם, אולם כלפי אשתו התנהגותו ירודה ומביאה, הוא אינו דואג לה ומזלזל בכבודה ואף מרשה לעצמו לשלח בה חיצו לשונו בחוסר דרך ארץ. משום מה הוא מגיע לכלל מסקנה כי בתוככי ביתו הוא השליט והוא האדון ועל כולם לסור למשמעתו ולעשות רצונו, ואביו למי שיפר את דברו. ועליו לדעת שבדרך זו הוא מחריב את ביתו, וכל פעם ששנאת חנים מתפרצת ביניהם הרי שהשכינה מסתלקת משם, וזה נחשב שוב כחורבן בית המקדש. ואם ידענו על חורבן מקדש ראשון ושני, הרי שבתוך ביתו של זה נחרבים הרבה מאוד מקדשות בעוונותיו הרבים, ובית המקדש וכליו השוממים והחרבים מזילים עליו דמעות.

נשתדל כלנו להתחזק הן בלימוד התורה, הן בקיום המצוות בדקדוק רב ובהידור, וכן נתרחק משנאת חנים איש כלפי רעהו ואדם כלפי אשתו, ונרבה אהבת חנים בגבולינו. ובכך נזכה בקרבן לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת דברים ו' אב תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
18:57	19:13	19:14	
20:11	20:14	20:12	
20:48	20:58	20:58	
			מוצאי שבת
			רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- ו - רבי משה מזרחי, ראב"ד ארם צובא
- ז - רבי יוסף דינקליס, מח"ס אמנות יוסף
- ח - רבי שמוחה מרדכי זיסקינד ברוידא, ה"סבא' מקלם
- ט - רבי רפאל אהרן מונסוניגו, אב"ד פאס
- י - רבי מסעוד חי רוקח מטריפולי
- יא - רבי יצחק בלאזר מפטרבורג, מח"ס פרי יצחק
- יב - רבי יוסף לובטון

מעשה שהיה

כך עומדים במבחן

"לא תגורו מפני איש"

(דברים א. יז) לא היה קל

לתושבי העיר המבורג ל-

צוא רב כלבבם. הציפיות היו

גבוהות - הם חיפשו רב שהיה

גם חריף וגאון וגם נעים הליכות, רב

שמצד אחד יהיה תקיף ואמיץ, ומצד שני רצו רבים מתושבי העיר כי הרב יהיה גם בעל נטייה להשכלה,

שבאותם ימים כבר פשתה בקרב רבים מבני העיר. כשבא לפניו רבי רפאל הכהן נראה היה להם כי מצאו את האדם המתאים. על גאונותו העידו עליו ספריו 'תורת יקותיאל' ועוד, ונועם הליכותיו היה בולט לעין.

כשבא רבי רפאל לראשונה להמבורג, פגשוהו תחילה כמה מעשירי העיר שנטו להשכלה. הם, שרצו לדעת האם ישנו סיכוי כי יום אחד הרב יעזור להם ויחזקם בהפצת רעיונות ההשכלה, אמרו לו כי אם רצונו להתקבל כרב העיר, עליו לנסוע לברלין ולקבל שם הסכמה מאת "רב" משה מנדלסון, מי שהיה מנהיגם של המי-שכילים, וזאת על מנת שמנדלסון יתנה על קנקנו של הרב החדש.

רבי רפאל, שגדל והתעלה בליטא, שם לא הכירו עדיין את נגע ההשכלה, לא שמע את שמו של אותו משכיל והתפתה לנסוע עד ברלין. משאיתר את ביתו של מנ-דלסון נכנס פנימה וראה אתו יושב ולומד תנ"ך בגילוי ראש. רבי רפאל נדהם, מעולם לא חשב כי יתכן דבר שכזה. מנדלסון הרים את ראשו וקבל בשלום לבבי את הרב, עליו ידע ממברק שקיבל ממשכילי המבורג. הרב הנסער ענה לו בתקי-פות: "אין שלום אמר ה'..."

"ועוד בטרם ענה לו, המשיך הרב: "לקבל הסכמה מפורק עול שכמוך?! עדיף לי להיות מנקה רחובות, מלקבל הסכמה על רבנותי מאפיקורס שכמותך!" ובמרירות לב יצא מהבית.

עוד לפני שהגיע להמבורג הגיע לשם מברק ממנדלסון שכותב כי הוא ממליץ מאוד לקחת את רבי רפאל לרב, היות והוא אדם שלא יכופף את דעתו בפני איש, אדם נאמן לאמות שבו באופן מוחלט, עד שיכל לקרוא בשם אפיקורס אדם שבא לקבל ממנו הסכמה.

יום חג היה היום בו רבי רפאל התמנה להיות רב העיר. בדרך המובילה אל העיר הקי-מו שער ענק עשוי מפרחים שעליו נכתב בגדול: "זה השער לה' צדיקים יבואו בו". רחובות העיר קושטו, לכל אורך הדרך לבית הכנסת נפרסו שטיחים וילדים נושאי דגלים נעמדו בצד הדרך לבושים בגדים חגיגיים. משסיים רבי רפאל לדרוש בבית

הכנסת, פנה אל לשכתו החדשה. עוד לפני שהספיק לשבת על מקומו, נכנסה אשה שכבר במבט ראשון ניכר היה כי העניות חיה עימה בצוותא. האשה אמרה לרב החדש כי כבר מספר שבועות היא תובעת מראש הקהל סכום כסף זעום, וכי הוא אינו מוכן לתת לה את הכסף. וכעת שסוף סוף התמנה רב לעיר, הרי היא רוצה לתבוע את ראש הקהל לדין תורה.

רחש עבר בקרב הקהל ששהה במקום - ראש הקהל הוא האדם שמינה את הרב ואחראי על משכורתו; לדון אותו, במיוחד שמזכר הוא לכולם כאדם תקיף וקפדן, ועוד ביום הראשון לשהותו של הרב, היה נראה מעשה שלא יעשה.

הרב ששמע את המקרה שאותו סיפרה האשה, קרא לשמש וציווה עליו לקרוא לאיש כעת לדין תורה.

השמש נבהל - הוא הבין היטב את משמעות השליחות - הרב עלול כבר ביזמו הראשון לסיים את תפקידו...

השמש ניסה להניא את הרב מהעניין, אולם הרב התעקש. בלית ברירה הלך השמש לקרוא לעשיר, וכצפוי חזר בדיים ריקות, ולא זאת בלבד, הוא סיפר לרב שהעשיר כעס מאוד על עצם ההזמנה והתבטא בשלל ביטויי גנאי אותם בקושי העיז לומר לרב.

הרב ששמע זאת אמר לשמש שילך שוב אל העשיר ויאמר לו כי אם אינו מגיע מיד הרי בכוונתו לנדותו באופן מידי.

שקט השתרר במקום, לכל הנוכחים נראה היה כי הרב קצת מגויזם, בכל זאת מדובר היה בראש הקהל, כשמנגד עומדת אשה שלא ברור כלל עד כמה היא אמינה, ומעל הכל - עם כל הכבוד לרב - הרי לא עברו אפילו שעתיים מאז הת-מנה באופן רשמי לתפקיד.

השמש בקול מגמגם הסביר לרב כי אינו יכול לומר דבר כזה לעשיר. הרב ענה לו בתקיפות כי הוא מבין כי עם כניסתו לתפקיד עליו למצוא שמש ראוי יותר, שימלא אחר ההוראות הניתנות לו.

כשראה השמש כי אין לו ברירה, הלך ברגליים כושלות לביתו של ראש הקהל. המתח בביתו של הרב היה גדול עד לשובו של השמש. לאחר שעה קלה נכנס השמש לבית כשמאחוריו ראש הקהל כשחיוך רחב על שפתיו, וקרא בקול רם: "ברוך הבא רבה החדש של המבורג, עכשיו אני רגוע כי אכן לקחנו רב המתאים לעירנו, רב תקיף הנאמן לאמות ללא סייג", האיש לחץ בחום את ידו של הרב והמשיך: "אין כאן דין תורה אלא רק ניסיון שעשינו לוודא כי הרב אכן ראוי הוא לתפקידו, וכעת שראינו כי הרב מסוגל היה ביזמו הראשון לאיים על ראש הקהל בנידו, ודאי שראוי הוא לתפקידו".

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

יהיה רגיל להוכיח

הרוצה להיות זהיר בשלמות מעון קבלת לשון הרע ורכילות, יהיה רגיל תמיד להוכיח לא-נשי ביתו ולהציע לפניו גודל השכר למוי שזהיר בדיבור, ולהיפך: גודל העונש, רחמנא ליצלן, כדי שלא יפול על ידי סיפוריהם ברשת קבלת לשון הרע ורכילות. (שער הזכירה)

1. מהו פרק הזמן הנדרש להליכה מחורב עד קדש ברנע?
2. מה בין "חכמים" ל"נבונים"?

מאוצרו של מורנו ורכבו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

קשר ישיר בין לימוד התורה לשמחת השכינה הקדושה

העולם, השכינה לא התרחק מהם לעולם, שלא תאמר שהם נמצאים בגלות בעצמם, אלא ואף גם זאת, היא השכינה, נמצאת עמם, וזה הוא דכתיב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו', משל למלך שנתרגז על בנו, וגזר עליו עונש להתרחק ממנו, ולילך לארץ רחוקה.

שמעה המלכה, אמרה הואיל ובני הולך לארץ רחוקה, והמלך השליכו מהיכלו, אני לא אעזוב אותך, אלא או שנינו כאחד נשוב להיכל המלך, או שנינו כאחד נישב בארץ רחוקה. פעם אחת פקד המלך על המלכה ולא מצאה, משום שהיתה בגלות עם בנו. אמר הואיל והמלכה שם, שניהם ישובו. וכן בזמן שהקב"ה יפקוד המלכה (השכינה הק'), יפקוד לה בתחילה, ובשבילה יפקוד גם לבניה. וזה הוא דכתיב וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל וגו', (אמר גם כי בתחילה פקד הקב"ה השכינה ובשבילה פקד גם את בניה) מי גורם שאשמע נאקתם, כביכול המלכה שפקדתי אותה וגו'.

ולפי זה יש לומר שהכי קאמר קרא, הואיל משה באר את התורה הזאת, שע"י לימוד התורה הנקראת זאת כנ"ל, תזכו להשראת השכינה הנקראת גם כן זאת.

"הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר"

(דברים א. ה). נראה לבאר

בדרך רמז, דהנה אמרו בגמרא

(מנחות נג, ב) 'זאת' - זו התורה,

דכתיב "וזאת התורה". ומובא

בזוהר הקדוש כמה פעמים שהשכינה

נקראה 'זאת'. עיין בזוהר (ח"ג סב, א) ומשום חביבות דבריו הק'

אעתיק אותם וז"ל; בא ראה, בזמן שרצה יעקב שבניו יתברכו בשם דמוהימנותא,

הוא מדת המלכות שכינה הקדושה, מה כתיב כל אלה שבטי ישראל שנים עשר,

וזאת הרי שלש עשר, שנשתתף עמהם השכינה, וקיימו ברכות שלהם.

ועיין עוד (ח"ג רצו, ב) ומשום חביבות דבריו הק' אעתיק אותם, וז"ל: רבי אבא

אמר, ואף גם זאת בהיותם, רבי אבא אמר לפרש פסוק ואף גם זאת בהיותם, בא

ראה כמה חביבות יש להקב"ה לישראל, שאע"ג שהם גרמו שיגלו לבין האומות

מן המעיין

לומר שכל ימיו דיבר רק בדברי תורה ולא בדברים אחרים שאינם בעסק התורה והמצוות!?

אך הביאור הוא שכאשר כל מגמתו של האדם היא עבודת ה', הרי שגם שאר עיסוקיו בעניני הגוף הנצרכים, הרי הם בבחינת "תורה". אדם שכל

חפצו ורצונו הוא לעשות רצון שמים, כל פעולותיו היזומיות הם בגדר של דברי תורה!

"אחד עשר יום מחורב" (א. ב).

רמז נפלא מצא בעל ה"כלי יקר" במהותם של אחד עשר יום הללו, המכונים על אחד עשר יום בשנה, שבהם מתאבלים על חורבן בית המקדש. והם: תשעה ימים של חודש אב. שבעה עשר בתמוז ועשרה בטבת.

אור הזוהר

"ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב ואל תתגר בם" (ב. ט).

פתח ינוקא של רב המנונא ואמר; ויאמר ה' אלי אל תצר את מואב. ויאמר ה' אלי, וכי עד עתה איני יודע שעם משה היה הקב"ה מדבר ולא עם אחר? מה שנאמר ויאמר ה' אלי, למה? אלא, למשה צוה הקב"ה שלא להרע למואב אבל לא לאחר. את דוד לא צוה כך. ולפיכך נאמר 'אלי' אל תצר את מואב, אפילו תחום קטן שלהם, שהרי מהם יצא מי שינקום נקמות ישראל וינקום נקמתם גם במואב, הוא דוד שבא מרות המואביה.

(בלק קצ).

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל". (א. א)

"אלה". ראשי תיבות: "אבק לשון הרע". שבהם נכשלין כולם. וכנאמר: רובן בגזל ומיעוטן בעריות, וכולן באבק לשון הרע.

על כך, מובא בספר "חומת אנך", הזהיר משה רבינו ע"ה, ודבר "אל כל ישראל"...

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" (א. א)

"אל כל ישראל" - מובאר במדרש, שכל ישראל היו שומעין קולו, שהיה הולך שנים עשר מיל.

אמר רבי אלעזר הקפר: "אל כל ישראל" למעט אומות העולם, רק ישראל שמעו את קולו של משה, לפי שקולו של בלעם היה הולך מסוף העולם ועד סופו בשעה שברך את ישראל, ועליו נאמר: "מברך רעהו בקול גדול בבוקר השכים קללה תחשב לו" (משלי כז.ד). למה? שישמעו אומות העולם שהוא מברך את ישראל.

אבל משה כשהוא בא להוכיחן, לא היה קולו הולך אלא בכל מחנה ישראל, שלא ישמעו אומות העולם שהוא מוכיחן.

"אלה הדברים אשר דבר משה". (א. א)

בדרך רמז פירש הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א;

אלה הדברים אשר דבר משה - כלומר שמושה רבינו ע"ה מעולם לא דבר בדברים בטלים, וכל הדברים שיצאו מפיו היו דברי תורה וקדושה, על דרך מה שאמרו חז"ל שכל השח שיחת חולין עובר בעשה שנאמר "ודברת בם" - ולא בדברים בטלים.

בספר "תפארת שלמה", מביע את פליאתו שהרי משה רבינו היה בן שמונים שנה, קודם למתן תורה וכעדות חז"ל הוא היה מלך בכוש, וא"כ כיצד יתכן

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

אולפנת התוכחה

"אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל"

(דברים א. א) "לפי

שהן דברי תוכחות,

ומנה כאן כל המקומות

שהכעיסו לפני המקום

בהן. לפיכך סתם את

הדברים והזכירן ברמז מפני כבודן

של ישראל" רש"י. אומנות התוכחה, אומנות של ממש

היא. לנגוע באומנות זו יש להעפיל לדרגות רוחניות גבוהות, ללמוד ולהשכיל כיצד להוכיח, לברור את העיתוי, לשקול ולנפות ב"ג נפה את מילות התוכחה ועוד כהנה וכהנה. לקח מאלף נותר לנו במשפט הכה נוקב של רבי אלעזר בן עזריה במסכת ערכין (דף טז): "תמיהני אם יש בדור הזה שיודע להוכיח".

הצצה לעולמו של הצדיק הירושלמי, רבי אריה לוי זצ"ל, תספק לנו ערך מוסף על חינוך ותוכחה השלובים יחד. לאחר פטירתו, כתב עליו הסופר החסידי ר' שמחה רז, שני ספרים: 'איש צדיק היה' ו'צדיק יסוד עולם', שם מובא סיפורו של הרב אברהם בהר"ן, מייסד האולפנה בכפר פינס.

פעם שוחחתי עם הרב בהר"ן שיחת נפש, והוא שאלני: איך לפי דעתך הפכתי למחנך ולמייסד אולפנות? מנין קיבלתי את הכוח וההשראה לכך? בוא ואספר לך מה דחף אותי למשימת חיי. כאשר הייתי ילד קטן, בגיל עשר בערך, למדתי בתלמוד תורה 'עץ חיים' בירושלים. בימים ההם נהגו גם הילדים הצעירים ללמוד יום לימודים ארוך, מהבוקר עד הערב.

קיבלנו אוכל במידה ובמשורה, כיאה לעוני ששרר באותם ימים. בצהריים חילקו בתלמוד תורה צלחת פודינג אחת. זה היה כל האוכל! אם מישהו ביקש תוספת, היה עליו להמתין בסבלנות עד שיחלקו לשאר הילדים, ואם נשאר שאריות פודינג - הוא יכול היה לבקש עוד קצת. יום אחד הייתי רעב במיוחד, והוגש לי הפודינג

שאהבה נפשי. אכלתי אותו במהירות, וחשבתי בלבי שאם אמתין לתוספת, אולי לא תישאר. הבטן הריקה והתאוה לפודינג עשו את שלהן, וביקשתי מהטבחית מנה נוספת.

הטבחית הביטה עלי בזעף ואמרה: 'כבר קיבלת את המנה שלך!'

התרגזתי עליה, ואז לקחתי את סיר הפודינג הענקי שניצב על הדלפק ושפכתי אותו, עם כל תכולתו, על הארץ... פרצה במקום מהומה נוראה. הטבחית צעקה עלי בקולי קולות, ומכל עבר צעקו הילדים: 'השתגעת, אברהם, איך העזת לשפוך סיר של אוכל!' למה עשית את זה? איפה הדרך ארץ שלך?! אינך יודע שאסור לזרוק אוכל, הרי זה בל תשחית!'

המלמד הוזעק למקום, וכאשר ראה מה שעוללתי, לקח אותי לצד והחל להוכיח אותי נמרצות. בעצה עם מנהל התלמוד תורה הוחלט שאתייצב מחר בבוקר אצל המשגיח של התלמוד תורה, רבי אריה לוי, כדי שיוכיח אותי על מעשי ויחליט איך להעניש אותי.

כל אותו לילה לא עצמתי עין מרוב פחד. חשבתי מה אוכל לומר למשגיח להגנתי, הלא זה באמת מעשה שלא יעשה. לא ידעתי לאן אוכל להימלט מפני התוכחה הצפויה. התחלתי לדמיין את העונשים שלהם אני צפוי, ובקושי רב נרדמתי באותו לילה. כאשר הגעתי לחדר שלו, כמעט שלא יכולתי לנשום מרוב פחד. רבי אריה הביט בי ואמר בסבר פנים רציני: 'תגיד לי, אברהם, זה נכון מה ששמעתי עליך אתמול?!' לא ידעתי מה לומר להגנתי. חשתי שעדיף לי להודות על האמת, שהרי כבר נאמר: 'מודה ועווב ירוחם'. לאחר שהתוודיתי בקול נמוך, השפלתי את ראשי וציפיתי לקיתון של רותחין מפוי. ואז אמר רבי אריה: 'אני מבין מכל הסיפור הזה שאתה מאוד אוהב פודינג?'

'זה נכון', הודיתי ונשאתי את עיני לעברו.

רבי אריה הצביע על צלחת מלאה פודינג שהיתה מונחת בקצה השולחן הקטן ואמר: 'הנה, הכנתי לך צלחת פודינג. שב ותאכל כעת!' באותו רגע ממש גמלה בלבי החלטה, שכאשר אגדל אהיה מחנך בישראל, שהרי זה עתה קבלתי מרבי אריה את השיעור הראשון והיסודי בחינוך...

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

עראק לא תמצאו כאן

בערוב ימיו עקר רבי חיים הקטן זיע"א את דירתו לקזבלנקה, לבקשת הקהילה היהודית שישכון במחיצתם ויאציל מרוחו על בני הקהילה היהודית במקום.

כשהגיע יום ההילולא של סבו רבי חיים הגדול זיע"א, הסתבר כי אין 'עראק' בנמצא לכבד בו את האורחים שהגיעו לסעודה. אחד מהאורחים התנדב לנסוע לעיר 'ספי' ולרכוש שם כמה בקבוקים. אלא שהימים היו ימי מלחמה, ובנוסף למחסור שהורגש במוצרים מסויימים,

נאסר על פי החוק לייצר או לרכוש משקאות חריפים. רבי חיים זיע"א, הדריך אותו למי עליו לפנות בהגיעו לספי, ולומר לו כי הרב פינטו שלח אותו. זה נסע לספי, ולמרות המרחק הגדול עשה את הדרך בשלום וחזר לקזבלנקה. ההילולא נערכה ברוב פאר, וכל הנאספים התכבדו במשקה החריף. אך מעשה שטן הצליח, שכן אחד מהשכנים שידע מהנעשה, הלשין בפני השלטונות שהיהודים חוגגים עם משקה חריף. כמובן שמיד הגיעה למקום פלוגת שוטרים, וזו החלה לחפש את העראק בקרב החוגגים.

"מה אתם מחפשים?" - שאל אותם רבי חיים זיע"א. ולאחר שענו לו, אמר להם: "בבקשה, חפשו. אבל דעו לכם, כי עראק לא תמצאו כאן. יש איתנו מים, ורק מים". השוטרים מצאו את הבקבוקים, וכבר חשבו כי הנה הם עלו כאן על עבירה חמורה. אך רבי חיים זיע"א פנה אליהם בבטחה וביקש מהם שיפתחו את הבקבוקים ויוכחו לדעת כי אכן מדובר במים ולא בעראק. השוטרים פתחו את הבקבוקים, הריחו וטעמו מהם, והודו כי אכן מוצאו רק מים. משראו השוטרים כי מדובר במים ולא בעראק, הסתלקו מהמקום בבושת פנים, ואף מיהרו להעניש את הגוי השכן שמסר להם מידע כוזב. הנוכחים שנשארם במקום, המשיכו את ההילולא, והשתוממו מאד לנוכח הנס הגדול שאירע להם. כאשר ביקשו הנאספים לטעום מהעראק, פנו אל הרב ואמרו לו, כי ההילולא לא תהא שלימה באם ישתו מים ולא עראק. רבי חיים זיע"א, התפלא על מבוקשם: "הלא היהודי שהלך לספי, לא הביא לנו מים אלא עראק, טעמו וראו".

אחד מהמסובים, סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שאכן הנוכחים שתו מהמשקה פעם שנית, וראה זה פלא: המשקה חזר והפך לעראק...